

HAZAFIAS KÖLTEMÉNY

George Washington, ajkamon a neved.
Rengeteg rabszolgád volt.
Nincs inyemre a rabszolgaság. Magam is
túl sok mester
rabszolgája vagyok, egy vörös
kardinalispinty már, látom, kiröppen a fenyőből,
lecsap egy dióra, tizenhárom csillagos lobogóval bevont
tálcán fogyasztja el. Érezni szeretném szívem alatt
hol zsír csüng
mint gyapjú-pamacskok, hogy egy férfi-kéz a testembe surran,
szívemet dögönyözi, megfürdeti az új vér
sávjaiban, melyben csillagok sodródnak
artériáimon át, és érfalaimat
összeszurkálják az élet szűrős szenzációjával.
A vér öreg,
talán a Vernon-hegyről úsztatták ide
mely egykor vér-üzem volt.
Mr. Washington, az ál-arisztokrata lába helyén két nagy
hallal, csapkod az ültetvény körül,
az országot földmérő-eszközökkel méri fel,
édes-krumplival, yamgyökerekkel, sonkafalatokkal és
sárgaborsóval írja dokumentumait,
ó, gyűlölöm a déli dzsentlemeneket, nagy kár, hogy ő is az
volt;
fene tudja, mindig gyűlöltem a férfiakat, akik országotat
vezették,
de lojális állampolgár voltam. „Fogadj el vezetődnek,”
és máris átömlészttem belé AB negatív véretem, melyben
csillagok sodródnak. Gyakran mondtam ezt már
rajongva, soviniszta szenvedéllyel,
titokban a szép Alexander Hamiltonért epedtem, de beérem
George-dzsal is, aki mégiscsak az első elnök volt és nekem
kellenek ezek az elsők. Falamon, igen, a hasfalamon;
pénzemen, igen, a játék- és valódi pénzemen, elköltött és
megtakarított
pénzemen, a zsebből ki- és bemenőn; okmányokon és tetteken,
szobrokon, emlék-
műveken, könyveken, képeken, vonatokon, vén házakon,
viszkis üvegeken és még
a varrógépek hajóin is ott a neve
és elkötelezettségem, végül is, a neveknek szól, hogyan
másképp, mi másnak

kötelezzük el magunkat mint a neveknek
és George én elköteleztem magam neked. Vadnyugati
seriffekkel mi dolgom;
csak a férfiakat meg a lovakat szeretik és olykor a lövöldözést.
Úgy érzem, belédestem, George, noha abszolúte képtelen vagy
bármilyen személyes érzésre vagy ennek közlésére,
vagy arra, hogy legalább megoszd velem.
Köszönöm legalább, hogy elsőnek öltöztél fehér vászonba és
fekete kabátba.
Testem, vén história, a hazám, az egyetlen terület, amelyen
uralkodom,
és bizonyára háborúk dúlták. Szeretném hinni, hogy
a forradalomnak vége és végül megkapom első el-
nökömet, végül megrendezik nekem az avató bált;
véresejtjeim fehér háza
új vért követel; másokba annyi vért ömlesztettem át.
Mikor teszel az ország első asszonyává, George?
Mikor leszek végül az első elnök neje?

MIDÁS

Tanultam Midástól egyet és mást.
Még a nádnak sem susogom el
érzelmeimet.
Szomorúságomat a világgal vékony hangom tudatja
Boldogságomat a pillanat felszíne
közvetíti majd.
Szamárfüle mindenkinek elárulta őt.
Ha vékony hangom már-már
elárul,
véssétek eszetekbe: olyan titkokat őrzök,
amelyeket még én sem ismerek.
Saját jeleimet kell olvasnom, mint a sápadt
embernek, aki halálra sápadt
amikor a tükörben meglátta, milyen
sápadt — és ezt gondolta:
Sápadt vagyok, valami baj lehet.

EÖRSI ISTVÁN fordításai